

stedets Fattigbestyrelse, fordi de ikke ere i Stand til at paavise bestemte Pengemidler eller Pengeeffekter — med andre Ord, dersom den løsladte Straffefange er i Stand til at godtgjøre, at han kan finde redeligt Erhverv, skal der ikke være Spørgsmaal om tvungen Gjensendelse fra Fattigvæsenets Side. Jeg antager, at det ærede Udvalg er enig i, at dette Udryk „Subsistensmidler“ maa forståas saaledes, at derunder ikke alene indbefattes kontante Penge men ogsaa Arbejdsøene, forbunden med Arbejdsvillie, saa at den Paagjældende er istand til at skaffe sig det Fornødne til Ophold paa Stedet uden at falde det Offentlige til Byrde. Jeg er nu fremdeles enig ogsaa deri, at naar man har at gjøre med løsladte Straffefanger, der ikke ere i Besiddelse af Subsistensmidler, dette forstaaet paa den af mig nys omtalte Maade, bør de først og fornemmelig hjemsendes til det Sted, hvor de havde fast Ophold før Afstraffelsen; men den hele Tankegang, som er kommen til Gjennembrud i Udvalgets Forslag, forekommer mig at lede til paa dette Punkt at bibeholde en Bestemmelse, der findes i den nujældende Lovgivning, nemlig i § 2 af Plakat 14de Decbr. 1810 om Forbryderes Løsladelse af Straffeanstalter. Denne Plakat taler om Forbrydere, der have været dømt for Tyveri og Løsgængeri. Om Løsgængere vil der ikke her være Tale, og det forekommer mig ikke, at der paa dette Punkt er tilstrækkelig Grund til at gjøre Udskillelse mellem Straffefanger, der have været dømt for Tyveri, og andre Straffefanger. Reglen i § 2 er nu den, at Gjensendelsen skal undlades, naar en Straffefange kan godtgjøre, at han et andet Sted, hvor man er villig til at modtage ham, kan erhverve sit Udkomme. Det er det, som forekommer mig at være det i og for sig Naturlige; man skal ikke sende en afstraffet Person hjem til det Sted, hvor han før Afstraffelsen havde fast Ophold, naar det fra hans Side kan godtgjøres, at han paa et andet Sted end dette er istand til at finde ærligt og redeligt Erhverv. Det gjælder her, hvad den ærede Ordfører bemærkede, at hvis man ikke desto mindre i saadant Fald vil sende den Paagjældende til det Sted, hvor han før Afstraffelsen havde fast Ophold, vil Følgen deraf sandsynligvis blive den, at han meget snart igjen forlader dette Sted for at drage derhen, hvor han kan faae Erhvervet, hvad han maasse ikke kan faae der, hvor han tidligere havde fast Ophold. Ved at foreskrive denne Fremgangsmaade vil man altsaa kun foranledige Omvæb, Ophold og Bekostninger. Dertil skal jeg sige en Betragtning, som jeg navnlig ønsker at gjøre gjældende, at man ved ikke at bibeholde Bestemmelsen i Plakaten af 1810 eller med andre Ord ikke at gaa ind paa en saadan Tilspøelse som den, jeg har tilladt mig at bringe i Forslag, kun vil handle meget inhumant mod de løsladte Straffefanger. I mange Tilfælde er det for de Personer, der have været

i Straffeanstalterne, og om hvis Forbedring der kan nares grundede Forhaabninger, af meget stor Betydning, at de ikke bringes tilbage til det Sted, hvor de tidligere have levet, og hvor deres forbryderiske Færd er bekjendt; de ønske saa meget som muligt at undgaa at blive førte tilbage i de gamle Forhold; og det forekommer mig, at naar det kan godtgjøres, at den paagjældende Person ved sin egen eller sin Families Bestræbelser eller ved Virksomheden fra de Mænds eller Selskabers Side, der tage sig af dem, der løslades af Straffeanstalterne, paa et Sted, der er forskjelligt fra hans tidligere faste Opholdssted, har faaet tilfikkret Erhverv, vilde det være ubilligt, ja inhumant, om han alligevel skulde føres til det Sted, hvor han tidligere havde fast Ophold, og ikke til det Sted, hvor der aabnes ham en ny Virkekreds. Det er kun for at undgaa denne ubillige Omvei, at jeg har flettet mit Endringsforslag. Forudsætningen er, at det godtgjøres, at den paagjældende Person kan finde sit Udkomme paa et andet Sted, og i saa Henseende kan man jo i Overigt stille saa strenge Førdringer, som man vil. Jeg skal foretænne med Hensyn til denne Paragraf sluttelig gjøre den Bemærkning, at det ganske sikkert maasse kan siges at udsætte Straffeanstalterne for nogen Risiko, at det er Straffeanstalterne, der skulle betale, medens det er Fattigbestyrelserne, der have at træffe de fornødne Foranstaltninger med Hensyn til Gjensendelsen, uden at Straffeanstalterne i saa Henseende kunne gjøre nogen Indflydelse gjældende, men det er en Betænkelse, som jeg ikke finder Anledning til at fastholde.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at Udvalget vistnok ikke har Noget at indvende mod den Tanke, som den høitærede Justitsminister udtalte; men det forekommer os, at det kan være tvivlsomt, om man ikke maatte redigere Paragrafen paa en noget anden Maade, idet jo nemlig Meningen ikke er, at den Paagjældende skal kunne forlange sig ved offentlig Foranstaltning hjemsendt til det Sted, hvor han tror at kunne finde Erhverv, men at han overhovedet skal være fri for at blive sendt noget Sted hen, naar han kan opgive, at han er i Stand til noget Sted at finde Erhverv. Det er vel nærmest det, der er Tanken. Det forekommer mig derfor, at det maasse kunde være et Spørgsmaal, om det Indsød, som den høitærede Justitsminister foreslaar, ikke snarere kunde anbringes i Begyndelsen af Paragrafen i 2den eller 3die Linie; men Tanken i Justitsministerens Underendringsforslag vil neppe fra Udvalgets Side kunne findes Noget at erindre mod.

Jessen: Jeg skal ligeledes ganske slutte mig til den høitærede Justitsministers Forslag saavel som til den Motivering, som vi nys hørte fra